

GOIGS A LLOANÇA DEL GLORIÓS SANT JOSEP

PATRIARCA I ESPÒS DE MARIA

VENERAT A LA
SANT JOAN BPTA.
(Arquebisbat

PARRÒQUIA DE
DE MIRA-SOL
de Barcelona)

Puix oïu sempre amb amor
el qui a vós vol i confia:
Josep, espòs de Maria,
inflameu el nostre cor.

Jesús, Fill de l'etern Pare,
en voler-vos encarnar
per venir-nos a salvar,
verge escollíreu la Mare.
Un espòs i protector
designat pel cel tenia:
Josep, espòs de Maria,
inflameu el nostre cor.

Josep, castíssim espòs
de Maria, que cuidàreu
de Jesús i alimentàreu
amb vostre treball ambdós,
sigueu nostre intercessor
prop d'aquell que us obeïa:
Josep, espòs de Maria,
inflameu el nostre cor.

Vostre nom, iris de pau,
és per aquell qui l'invoca
bresca de mel a la boca,
i al cor, un conhort suau.
De l'infern sou el terror;
de terra i cel, alegria:
Josep, espòs de Maria,
inflameu el nostre cor.

Que dolç ha de ser morir
tenint-vos ben a la vora,
en venir-nos a assistir
en aquella darrera hora;
no negueu aquest favor
a qui us prega cada dia:
Josep, espòs de Maria,
inflameu el nostre cor.

Guardeu els fruits de la terra
de pedra i de sequedat;
del món tota malvestat
el vostre poder desterra,
si us prega el poble amb fervor
i amb una esperança pia:
Josep, espòs de Maria,
inflameu el nostre cor.

Deu-nos salut i bonança
mentre en aquest món viurem,
i en morir feu que vinguem
a l'eterna benaurança
per fruit del resplendor
de la vostra companyia:
Josep, espòs de Maria,
inflameu el nostre cor.

Us venera fervorosa
bona gent de Mira-sol
i cada any fa, amb gran consol,
vostra festa ben joiosa;
feu que creixi amb l'esplendor
de la nostra confraria:
Josep, espòs de Maria,
inflameu el nostre cor.

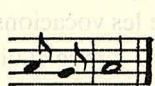
Del just i del pecador
puix sou consol, llum i guia:
Josep, espòs de Maria,
inflameu el nostre cor.

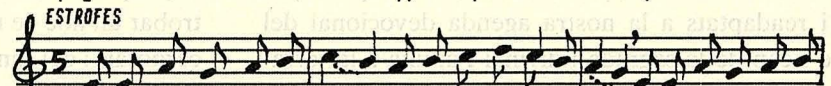
ENTRADA

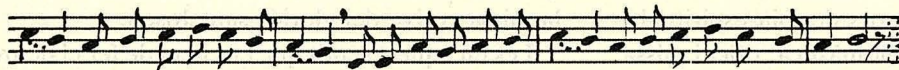
Puix o--ïu sempre amb a - mor el qui a vós vol i con-fi--a: R/ Jo-sep, es - pòs de Ma - ri--a, infla-neu el

nostre cor.

I - Je-sús, Fill de l'etern Pa--re, en vo-ler-vos encarnar per ve-nir-nos a sal-

var verge_escollíreu la Ma-re. Un espòs i pro-tec--tor de-signat pel cel te--ni--a: R/ Josep, espòs...

V. El Senyor l'ha constituït senyor de casa seva.

R. I cap de la seva heretat.

PREGUEM

Senyor, Déu totpoderós, vós confiàreu a sant Josep les primícies del misteri de la salvació. Concediu a la vostra Església, per intercessió de l'espòs de Maria, de ser fidel custodi d'aquest misteri i de dur-lo a la seva perfecció. Per Crist Senyor nostre.

R. Amén.

Lletra: adaptació de Mn. David Boix

Música: Mn. Camil Geis (1935)

Dibuix: Thecla Jujol

NOTA TESTIMONIAL

Hom diria que pertot on he estat enviat en el servei del sacerdoci, sant Josep m'ha anat seguint les petges del sagrat ministeri del Crist, el Fill de l'Etern, sacerdot per sempre; o millor encara si digués que jo també l'hi he anat cercant. Arreu fent-se trobadís, afable sempre. Adés trobant la seva imatge a les parròquies on m'havien destinat, adés per la discreta i silent absència on no hi era exposada.

Al capdavant, però —tant se val—, en el reduït de la intimitat personal més pregona de l'esperit, no sabia pas dir qui s'ha avançat primer a cercar qui d'ambdós.

La devoció operativa a sant Josep, viscuda en el marc històric de la nostra parroquial església de Mira-sol, enguany esdevé gojosa, doblement esplendorosa. Som cristianament iniciats en el conreu devocional i festejant de sant Josep des de fa deu anys.

Érem a l'inici de l'any 1979. El darrer diumenge de gener —set diumenges abans de la festa litúrgica del sant Espòs de l'excelsa verge Maria, la santíssima Mare de Déu—, com abillant-nos per commemorar devotament la solemnitat del dia 19 de març, proclamàvem la Paraula i pregàvem sant Josep tot fent memòria dels seus *set dolors i goigs*, el missatge dels quals és també Bona Nova, constatat com és que, al mateix Evangeli canònic, s'hi troben continguts i esmentats. De llavors ençà, en aquelles dominicals pregàries, joves i grans festivàvem el gloriós Patriarca amb unes cobles adients, la tornada de les quals prega així: «Josep gloriós! *Empareu qui contempla vostre dolor i goig. Empareu, empareu, empareu qui contempla vostre dolor i goig*». Després de les heptàmeres pregàries cantàvem els *goigs*, amb la gojosa pena de no tenir-los estampats.

Eren uns goigs a llaor de la sagrada Família de Natzaret, la lletra popular dels quals, tot adaptant-la, l'havia enginyada musicalment el prevere —amic com un pare— mossèn Camil Geis, poeta i músic, de venerable memòria (q.a.c.s.), i suara adoptats per mi i readaptats a la nostra agenda devocional del pare i cap de la sagrada i divinal Família a la terra. Aquests goigs, doncs, revisats, són els estampats ací.

Ara bé, l'esclat litúrgic de devoció i pietat a sant Josep s'esdevenia, amb lluïssors de joia espiritual i festiva, el dia solemne de l'onomàstica: ofici i missa de solemnitat, amb les lletanies del Sant, quan s'esqueia que no fos vedat per la solemnitat més gran de

la Setmana Santa. Altrament, l'esclat joiós era posat en relleu en la memòria solemnitzada del dia primer de maig, festa de sant Josep obrer, que és la veritable festa de l'obrer i del treball cristians.

Essent, però, així, no teníem encara cap altra imatge de sant Josep que la que presidia el culte festivant al sant Patró dels obrers en l'íntim esguard del temple espiritual que és cadascú.

La imatge senzilla i preuada que tenim ara, de deu anys ençà, atrau i centra la mirada entre encuriosida i piadosa de qui la copsa. La van portar de l'Hospitalet de Llobregat. Una família que la tenia reclosa —acollida en custòdia des de les vicissituds infortunades de la sortosament llunyana «guerra civil»— i a desgrat de la memòria, la van deixar a les meves mans, com en un retorn, perquè continués devocionada com abans d'aquell infortuni social, car havia estat dedicada al culte en un oratori públic. Me la donaven i em demanaven, per tant, que tornés a ser venerada.

Aquesta petita imatge, d'assenyada expressivitat i maduresa, és una talla de fusta noble i, segons sembla, de la darrerria del segle XVIII. Amb gràcil presència i encert, mesura 65,5 centímetres d'alçada i forma un conjunt de bona proporció, estructura harmònica i justa policromia. Sant Josep hi duu al braç esquerre l'infant Jesús, recolzat al seu tòrax, i a la mà dreta manté la vara o bastó florit.

La devoció a sant Josep creix de dia en dia i a la nostra localitat.

És amb raó, i potser també per això, que la litúrgia li adreça aquelles paraules que hom digué de l'altre Josep, el fill de Jacob: «*Filius acrescens, Joseph, filius acrescens...*» (Fill en creixença, Josep, fill en creixença...) (Gn 49:22).

El dimecres, dia setmaner dedicat especialment a sant Josep, hom fa pregàries i atencions devotes al Sant, tot encenent-li llànties i demanant-li protecció i ajut per ser més cristians, o bé la providència per trobar un lloc de treball, i la cura de les vocacions sacerdotals i del seminari diocesà; i així també el dia 19 de cada mes, en què es té l'atenció especial, sempre que les normes litúrgiques ho permeten, de celebrar la missa votiva del gloriós sant Josep.

I és en aquest sentit que ens hem de fer el deure de conrear la festa de sant Josep, ben endins i ben enfora de nosaltres mateixos.

Llic. David-Manuel Boix i Soriano, prev.
Rector